

[Statsministeren]

Hr. Poul Schlüter var meget stærk i dag, ikke i argumentationen, men i ordene. Han talte om, at det var en værre gang retorik, statsministeren havde betjent sig af. Hr. Poul Schlüter brugte også ordet »bundrekord«, og han talte om, at regeringen og socialdemokratiet såmænd bare var et ekspeditionskontor for Landsorganisationen. Et ekspeditionskontor for lønmodtagerne er nu for resten ikke det værste, man kan være. De udgør jo da en del af den danske befolkning. Men det er ikke rimeligt at komme og sige det, når det, vi, om jeg så må sige, kommer og eksperderer til det danske folketing, netop er en voldsom tilbageholdenhed i lønudviklingen og et stærkt indgreb i de overenskomster, som nu engang er gældende på arbejdsmarkedet, og som dette folketing jo selv har fastlagt. Derfor er det en urimelig måde at betegne tingene på. Men det har jo stået i alle amtstidender, dagbladene og stiftstidender, og så er det »ganske vist«, at regeringen bare er et ekspeditionskontor.

Regeringen er en regering, som ønsker at finde frem til en politik, der burde kunne samle erhvervslivet – og erhvervslivet er både dem, der ejer erhvervslivet, og dem, der arbejder i erhvervslivet – og som også burde kunne samle folketinget, fordi løsningen her ikke er en smal, snæver og ensidig løsning, men en løsning, der har taget hensyn til mange sider i det samlede økonomiske liv.

Så vil jeg gerne sige, når der nu har været talt om bundrekord, at den når hr. Poul Schlüter, når han siger, at dette er den mest socialistiske politik, vi længe har set, at dette er indledningen til en total forandring af det danske samfund. Ja men herre jemini, hvad er det for noget sniksnak? Dette er et stykke økonomisk politik, og det eneste, som en hr. Poul Schlüter kan hænge sin hat på og måske med nogen ret tale om ud fra en konservativ opfattelse af tingene er en anelse socialistisk, er, at lønmodtagerne gerne vil have andel i overskuddet. Ja men herregud! Jeg har endda hørt, at hr. Poul Schlüter har talt om, at de også selv er tilhængere af at sprede ejendomsretten. Vi kan diskutere mange enkeltheder, men at tale om, at planen som helhed skulle have noget at gøre med socialisme, er meningsløst, medmindre man vil sige, at dette, at vi søger at styre tingene, dette, at vi forsøger at lægge en samlet plan for den kommende tids økonomiske udvikling, er

socialisme. Men dertil vil jeg sige, at helheden i vores form for styring indebærer, at vi ikke kun vil styre lønmodtagerne, men også andre sider af det økonomiske liv. Det er den helhed, som for min skyld godt kan blive kaldt socialisme, men som jeg nu nok vil være lidt forsigtig med at sætte et så godt og fint ord på.

Så siger hr. Poul Schlüter også, at socialdemokratiet har opgivet én gang for alle at løse problemerne.

Nu har vi arbejdet dag og nat, og det skal jeg ikke stå og beklage mig over, men vi har arbejdet dag og nat på at finde en løsning og en helhedsplan. Man har lov til at sige, at den ikke er god nok, man har lov til at kritisere den, og man har især lov til at komme med andre gode, konstruktive forslag til, hvordan det kunne gøres bedre. I så fald er vi modtagelige. Men man har ikke lov til at sige, at socialdemokratiet har opgivet. Vi er kommet med den mest omfattende lovgivning på dette område, som vi har set i mange år.

Det er meget hårde angreb fra hr. Poul Schlüters side, ja, jeg synes, man kan sige, at de har været næsten rabiate. Jeg er ked af at måtte sige det, for det ligner ikke hr. Poul Schlüter og det konservative folkeparti at være så voldsom. Men måske er forklaringen den – og det er nok også forklaringen på den tale, vi har hørt fra hr. Uffe Ellermann.... (*Munterhed*). Ja, ja der skal være lidt morsomt ind imellem, det er derfor, jeg fortaler mig. Forklaringen er måske den, at man tror, der skal være valg, og så forbereder man en valgkamp, og det gør man på en sådan måde, at man er sikker på, at nu kan man i hvert fald slå fremskridtspartiet helt ud, for nu overgår man fremskridtspartiet i at være rabiate.

Jeg spørger: tror I virkelig, at befolkningen vil sætte pris på det? Jeg tror det ikke, men naturligvis er det op til både konservative og venstre selv at afgøre, hvilken politisk-taktisk linje de vil anlægge.

Så lagde jeg mærke til en lille fornyelse i hr. Poul Schlüters indlæg i dag. Hr. Poul Schlüter talte ikke alene om hr. Thomas Nielsen som en finanspamper, nu havde hr. Poul Schlüter også fået fru Kirsten Stallknecht med blandt finanspamperne. Dansk Sygeplejeråds tidligere formand, formanden for FTF, er altså nu også kommet med ind i